

Anh xin đi a em đi đi n cu i cu c đi

Tác Giả: Saigon Echo s u t m
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 22:37

Khi g v nhà anh, ch m i sáu, anh lên năm tu i. (T c t o hôn)
Anh là con đ c đình, cha m quý h n vàng, ch ti c anh quá nhi u b nh t t.

1. C nh nghèo

Ông n i ngoài buôn bán nh , gom đ c tí ti n. Bà n i tin Ph t, m t lòng thành kính, m t l n bà n i xin đ c m t qu xăm gi a mi u ng t khói h ng, nói ph i c i m t cô v h n tu i cho th ng cháu đích tôn thì nó m i qua đ c v n h n.

Bà n i đ ng nhiên tin vào l i Ph t đ y chúng sinh n i khói h ng vòng quanh chuông chùa ngân nga, b i th ông bà n i bàn tính, đ a l h u, khát tin quanh vùng tìm m i nhân duyên cho anh.

Nhà ch năm mi ng ăn, trông vào m y sào ru ng b c màu, ch đ mi ng cháo, mùa đông, cha ch vì mu n ki m thêm ít đ ng ra đ ng vào, theo ng i ta lên núi đ p đá, ti n ch a ki m đ c, nh ng b đá v d p l ng, tiêu h t c gia s n, bán s ch c l ng th c, b nh không kh i.

H ng ngày cha ch ch có th n m trên gi ng, mu n ch t mà ch ng ch t cho. Hai đ a em trai còn ch a đ tu i l n. N i kh s c a gia đình, n i ai oán c a m , làm nh ng năm th i con gái c a ch mang m t gánh n ng tâm t .

Vì th bà m i đ n, réo r t: "G cô nhà đi, ti n thì đ đ ng b nh cho cha, còn đ đ n đ c ti n tiêu trong nhà".

M ch l c đ u, nào có ai mu n đ y đ a con gái th d i c a mình vào lò l a? Nh ng ch xin: "M , cho con đi nhé, ch ti n y có l ch a kh i cho cha!".

Ti ng kèn đón dâu th i vng đ u ng tr c ngôi nhà nh c a ch .

B ch n m trên gi ng t đ m ng c mình; Con gái ph i đem đ i tu i thanh xuân, ch p nh n l y m t ng i ch x ng v i mình ch vì c u tôi và c u gia đình này thôi !

M ch ch y n c m t, t tay mình cài lên tóc con gái cây trâm gài.

Ch m c áo đ đi giày thêu cúi l y cha m , t buông t m khăn đ che đ u mình, n c m t lúc đó m i ch y ra, tr n ph n má h ng.

T đó, s ph n cu c đi ch và hôn nhân giao c v tay m t đ a con nít vô tri.

2. C i xót xa

Bà m ch ng tr tu i không ph i là ng i kh t khe khó tính, b ch ng xa cũng ch ng c n ch tam kh u c u bá, l y chào đ vng.

Anh vng l i m g i ch là ch gái.

H ng ngày, ch ngoài vi c giúp m ch ng chăm ru ng rau và làm xong vi c nhà, thì c t thu c

cho ch&#ng, s&#c thu&#c, may áo cho ch&#ng, gi&#t giữ, cho ch&#ng ch&#i, cho ch&#ng ng&#, có lúc, anh ho su&#t đêm, s&#t cao, ch&# th&#c c&# đêm

ch&# m khăn h&# s&#t, cho anh u&#ng n&#c, u&#ng thu&#c.

Trong tim ch&#, ch&# coi anh nh&# m&#t đ&#a em trai.

Hàng xóm láng gi&#ng g&#p ch&#, ch&# th&#ng cú i đ&#u l&#ng l&#, không nói, v&#i v&# đi qua. Không bi&#t là &#ng v&#i qu&# x&#m c&#a Ph&#t, hay nh&# chính s&#c mình mà anh v&#t qua đ&#c b&#nh t&#t, đ&#i s&#ch&#m chút c&#a ch&#, anh l&#n l&#t chi&#n th&#ng m&#i c&#n b&#nh t&#t l&#n nh&#: Ho gà, viêm màng não, l&# loét v.v...

Đ&#n d&#, nh&#ng tình c&#m anh dành cho ch&# v&#t quá tình c&#m dành cho m&# mình. Gi&#a nh&#ng k&# h&# lúc b&#n r&#n, ho&#c khi anh đã ng&# say, ch&# th&#ng khóc n&#c m&#t nóng r&#i th&# th&#n t&# h&#i mình:

"Đây là hôn nhân c&#a mình &#, đây là ch&#ng c&#a mình &#?"

Đ&#n tu&#i đi h&#c, ch&# may cho anh m&#t chi&#c túi xách, đ&#t tay anh đ&#n l&#p. Nh&#ng đ&#a tr&# trong và ngoài thôn th&#ng v&#y l&#y ch&# hát to:

"Cô con dâu, cô con dâu, làm cái gì? T&#t đèn, th&#i n&#n, lên gi&#ng..."

Ch&# không bi&#t trong lòng mình là n&#i đau hay n&#i buồn, cú i g&#m xu&#ng, m&#t đ&# lên r&#i tr&#ng b&#ch, tr&#ng r&#i đ&#. M&#t buồn i t&#i, anh n&#m trong ch&#n nói:

"Ch&# &#i, em yêu ch&#!"

Ch&# l&#i là v&#. V&# l&#i là ch&#. Ch&# nhìn g&#ng m&#t ngây th&# non n&#t c&#a anh, im l&#ng. L&#n đ&#u tiên ch&# c&#i đau kh&#.

3. An &#i nh&# noi

Cha anh &# ngoài buôn bán nhi&#m ph&#i thói c&# b&#c, ch&# vài ngày mà thua s&#ch bách bao gia s&#n tích c&#p kh&# s&# lâu nay.

Sau khi b&# m&# ch&#ng ch&#i b&#i c&#i v&# m&# tr&#i, b&# ch&#ng ch&# đ&#t áo b&# nhà ra đi, t&# đó không ai g&#p l&#i ông n&#a, nghe ng&#i ta nói khi đó ông b&# lính b&#t đi làm phu. Lúc đó trên ng&#i m&#ch&#ng ch&# còn vài th&# trang s&#c, c&#m đi đ&#i l&#y vài đ&#ng ti&#n.

M&# ch&#ng và ch&# bàn nhau mua l&#y ba m&#u đ&#t. Không th&# m&#n ng&#i làm n&#a r&#i, m&# ch&#ng con dâu xoay ra x&#n &#ng qu&#n lên l&#i ru&#ng, ngày còn &# nhà ch&# t&# nh&# đã giúp cha m&# làm ru&#ng, kh&# s&# gì ch&# cũng đã n&#m tr&#i qua.

Ch&# kh&# cho bà m&# ch&#ng ch&# x&#a nay ch&#a t&#ng ph&#i tr&#ng lúa bao gi&#.

M&#t nhà v&#n giàu có b&#ng ch&#c hóa b&#n cùng, đàn ông b&# đi không tấm tích, bà m&# ch&#ng v&#a đau v&#a h&#n, l&#i thêm vi&#c làm ru&#ng n&#ng nh&#c, làm bà ki&#t qu&#, &#m r&#i không đ&#y n&#i.

Tr&#c lúc lâm chung, bà kéo tay ch&#, g&#n nh&# van v&#i nói:

"Nó hãy còn nh&# đ&#i, xin cô chăm sóc nó, n&#u cô mu&#n ra đi, xin hãy đ&#i lúc nó tr&#ng thành".

Ch&# n&#m ch&#t tay anh. T&# đó, s&# m&#nh c&#a anh l&#i b&# ch&# đ&#t đi.

Ch&# là ng&#i ph&# n&# tr&#ng tình nghĩa, ch&#a t&#ng h&#a gì, nh&#ng ch&# v&#n cùng anh nh&# cũ. T&# đó v&# sau, ngay c&# chính ch&# cũng không nh&#n ra mình r&#t cu&#c là v&#, là ch&# hay là m&# c&#a anh?

Ch&# qu&#n qu&#t không ngày không đêm, làm vi&#c đ&# anh ti&#p t&#c đi h&#c.

Cu&#c s&#ng c&#a h&# trôi qua kh&# nh&#c nh&#ng bình l&#ng gi&#a tình ch&# em sâu n&#ng, tình yêu bao la nh&# tình m&#u t&# b&#n ch&#t.

Khi anh t&#t nghi&#p trung h&#c thi đ&# vào m&#t tr&#ng Đ&#i h&#c S&# ph&#m, ch&# thay anh thu x&#p hành lý, l&#i m&#t l&#n n&#a đ&#a anh t&#i tr&#ng.

Ch&# nhìn c&#u con trai tr&# m&#ng v&#a qua tu&#i đ&#y thì, do chính tay mình nuôi l&#n t&# nh&# đ&#n gi&#,

Sau khi nháp xong bài hát, anh vội quê đưa vợ con lên trường.
Các giáo viên trong trường giúp hiểu trường nhà.
Có một giáo viên bắt đầu nói:
"Hiểu trường, sao anh đón mẹ và em trai lên mà không đón cả nhà và các cháu luôn?".
Mặt sầm lại bao trùm, mẹ nói với ông ngoại nhìn chằm chằm.
Lúc này, một cô sinh viên thân thiện, không biết nên nói gì, cười cười méo mó, nhìn anh biết lỗi.
Anh ngoại nhìn chằm chằm, nói với tất cả mẹ nói với người mẹ nói:
"Chờ các chú đây. Có cô này mẹ có tôi ngày hôm nay, thắp nến tính mừng tôi".
Chờ nghe anh nói, một cô đứng lên toàn là nước mắt.

6. Năm tháng nhớ bài ca, tình yêu nhớ người

Bây giờ đã bảy mươi hai, vì làm việc nặng quá nhiều, sức khỏe kém, bệnh phong thấp làm cho đi tập thể dục. Anh sáu mươi mốt, đã vợ chồng lâu.
Hai năm nay học ở khu nhà này, nửa hôm nào trời không mưa gió, học ngày quá nhiều, đâu có thể gặp bóng dáng học khu sân chơi, bồn hoa; chỉ ngắm nhìn, anh đứng bên, đi chăm sóc tập thể dục và phía trước, nhớ đang dìu mẹ đưa tập thể dục, chăm sóc nhà, ân cần như thế.
Nhớ người bạn biết chuyện của học đâu nhìn theo, cảm động bởi tình sâu nặng và bồn chồn cả anh và cô, mang nghĩa tình đi đến một kiếp người. Anh nói:
"Cô này mang cho tôi sinh mệnh, cho mẹ tôi sống áp, cho tôi một mái nhà, bây giờ, tôi dành nửa cuộc đời tôi chăm sóc cô này".
Anh dắt tay cô, nhớ ngày đó cô dắt tay đưa bé năm tuổi, học cùng mẹ mẹ, đẹp như nét mây chiểu êm ái nơi chân trời mùa hè.